

Povídání a malování ateistovo věcí křesťanských se týkající. Část 2.

Potom uplynula řada let, a kromě náhodně namalovaných kostelíčků a kapliček se o nějakém sakrálním malování nedalo moc mluvit, ty stavby jsem bral jen jako součást krajiny. Zajímavý impuls přišel až po dalších letech při jednom z plenérů na zámku v Dřevohosticích. Dřevohostický zámek byl snad už před první světovou válkou zakoupen obcí jako přírůstek k dalším nemovitostem, potom různě využíván a zneužíván, až se obci zase po restitucích vrátil. Ovšem vrácena byla zdevastovaná holostavba a obec ji postupně přebudovávala na společenské centrum. Když vznikla i svatební síň, součástí výzdoby byl i velký obraz - portrét kardinála Skrbenského. Dnes už je veřejnosti prakticky neznámý, ale kdo se probíhá starými matrikami, může na jeho podpis leckde narazit, neboť při „vizitacích“ kontroloval i vedení matrik a při každé kontrole se v matrice zapsal. Když byla svatební síň uvedena do provozu, objevil se na zámku také současný arcibiskup Graubner, osoba hlavně na Moravě velice vážená. Byl pochopitelně uvítán po moravsku. Při konzumaci přípitku zaklonil hlavu, popatřil na portrét kardinálův, hned se nelibě vyjádřil: „Ta čepička je špatně...!“ a vytkl svým hostitelům, že kardinálova čepička nemůže být bílá. To ovšem místní konšelstvo a kastelánstvo dost mrzelo a při první příležitosti se obrátili na plenérující malíře, aby jim tu čepičku přemalovali. Bohužel z přítomných Umělců nikdo nenašel odvalu se toho ujmout. Až přítomný Neumělec s (lepší české slovo neexistuje) oprsklostí sobě vlastní se úkolu ujal, neb trpěl náhlým záchvatem nedostatku respektu k autoritám církevním i uměleckým. Čepičku během několika málo minut přebarvil na žádaný červenofialový odstín. Radost byla bezmezná a najednou se objevil požadavek, jestli bych se neujal přemalování jednoho velkého obrazu. Šlo o obraz Panny Marie Svatohostýnské, který byl součástí poutní cesty procházející Dřevohosticemi směrem na Svatý Hostýn, a který byl zubem času téměř dokonale zničen. Během plenéru by na to ale nebylo dost času, tak mi zničenou malbu na plechovém podkladu za několik týdnů dovezli až do Hradce Králové a znovu mne utvrdili v tom, že se nejedná o obraz památkově chráněný a na přesnostech detailů tedy nezáleží. Tož jsem ho zčásti zbrousil a vyspravil nitrotmelem, pak akrylovými barvami (abych se jich alespoň trochu zbavil a navíc rychle ztuhly) a nakonec přemaloval olejem. Akrylový lak dostal šanci nakonec. Spokojenost byla, obraz na poutní cestě visí....

A pak to začalo nabírat na obrátkách, ale o tom zase příště, protože se mi dostalo výtky, že toho píšu moc najednou a jistá mně dobře známá čtenářka to pak nestihá přečíst...

